

ת"פ 25343/02/20 - מדינת ישראל נגד אקרם אבו קיעאן, מחמד אבו אלקיעאן, שאקר אבו אלקיעאן

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 25343-02-20 מדינת ישראל נ' אבו קיעאן ואח'
לפני כבוד השופט זהר דולב להמן
מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד חננאל שקלאר

נגד
הנאשמים
אקרם אבו קיעאן
מחמד אבו אלקיעאן
שאקר אבו אלקיעאן
שלושתם ע"י ב"כ עו"ד נאשף דרוויש

גזר דין

הכרעת הדין, כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון

1. שלושת הנאשמים הורשעו על-פי הודאתם בכתב האישום המתוקן ב-**תקיפה סתם ע"י שניים או יותר**, בהתאם לסעיף 382(א) ל-**חוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ונאשמים 1 ו-2 הורשעו בנוסף גם ב-**איומים**, בהתאם לסעיף 192 ל-**חוק העונשין**.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודו והורשעו, ב-1.2.20, בשעה 20:11, סמוך למכולת אלעטאונה בשכונה 10 בחורה, נסעו הנאשמים ברכב מסוג סוואנה מ"ר 54-822-60 (להלן: **הסוואנה**). נאשם 1 נהג בסוואנה אחרי רכב מסוג פיאט פנדה מ"ר 54-822-60 (להלן: **הפיאט**), תוך הדלקת אורות גבוהים. בפיאט נהג אמין אבו גיעאן (להלן: **אמין**) ולצידו ישב ג'בר אבו אל גיעאן (להלן: **ג'בר**). בין הנאשמים לבין אמין וג'בר היה סכסוך קודם. הנאשמים חסמו באמצעות הסוואנה את הפיאט וירדו מהסוואנה. נאשם 2 החזיק בכלי הדומה לאקדח ונתן לאמין אגרוף. נאשמים 2 ו-3 משכו את אמין מכיסא הנהג אל מחוץ לרכב הפיאט, בעת שג'בר ניסה למנוע מהם למשוך את אמין, איימו הנאשמים על אמין "**בוא נגמור את הסיפור איתו**" בכוונה להפחידו.

3. תחילה כפרו הנאשמים בעובדות כתב האישום המקורי והתיק נקבע לשמיעת הוכחות, אולם בפתח ישיבת ההוכחות, ב-31.3.22 הוצג הסדר טיעון (להלן: **הסדר הטיעון**), במסגרתו חזרו בהם הנאשמים מכפירתם והוגש כתב האישום המתוקן, בו הודו הנאשמים. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הצדדים יעתרו במשותף לעונשי מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות לגבי שלושת הנאשמים. בנוסף יעתרו הצדדים לפסילה מותנית לנאשם 1 והמאשימה תעתור ביחס לנאשמים 1 ו-2 למאסר שירוצה בעבודות שירות, כאשר ב"כ הנאשמים יטען באופן חופשי. לבקשת ב"כ הנאשמים הופנו נאשמים 1 ו-2 לשירות המבחן לעריכת תסקירים בעניינם ולבקשת ב"כ המאשימה הופנו נאשמים 1 ו-2 במקביל גם לממונה על עבודות השירות.

מתחם העונש ההולם

עמוד 1

4. ב"כ הצדדים נחלקו בשאלה אם יש לקבוע מתחם אחד לשלושת הנאשמים או מתחמים נפרדים. בקביעת מתחם העונש ההולם אתיחס במאוחד לאמות המידה ואבני הבוחן בהן התחשבת, בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, שכן מצאתי כי יש לאחד סקירת הקריטריונים שבקביעת מתחם העונש ההולם, בהינתן קיומה של חפיפה במהות הערכים החברתיים שנפגעו ובמדיניות הענישה. לכך יש להוסיף כי קיים "חוט מקשר" בין העבירות שבוצעו על ידי כל אחד מהנאשמים, בהינתן כי מדובר ב-"תכנית עבריינית אחת", כלפי אותם שני קורבנות. אחת מנסיבות ביצוע העבירות - חלקו היחסי של כל נאשם באירוע, בהתאם לסעיף 40ט(2) לחוק העונשין - תסקר בנפרד. בהמשך אדון במחלוקת בין המאשימה, שעתרה לקביעת מתחמים שונים, לבין ההגנה שעתרה לקביעת מתחם אחד זהה לשלושת הנאשמים - הכל כמפורט להלן:

א. **הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות** הם שלמות הגוף, שלווה הנפש, כבודם וביטחונם האישי של אמין וג'בר בפרט ושל הציבור בכלל. עמדה על כך כב' הש' וילנר, בסעיף 12 לפסק דינה ב-ע"פ 7220/19 זגורי נ' מדינת ישראל (6.2.20) -

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הגלומה בעבירות אלימות ועל הצורך בהרתעה מפני ביצוען. זאת, מחמת פגיעתן האנושה בזכותו של אדם לשלמות גופו, לביטחון ולכבוד".

מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי רבו מקרי האלימות בארץ בכלל ובאזור הדרום בפרט. עמד על כך בית המשפט המחוזי בבאר שבע, ב-ע"פ ג (ב"ש) 11205-08-19 שיטמן נ' מדינת ישראל (30.10.19), בו נדון אמנם אירוע חמור מזה שלפני, אך קביעות ההרכב בראשות כב' סגן הנשיאה הש' ביתן והש' שלו וליבדרו, רלוונטיות גם לעניינו, הגם שהנסיבות שונות -

"האלימות היא רעה חולה הבאה לביטוי במישורי החיים השונים, בתוך המשפחה, בין שכנים, על הכביש, ובאינטראקציות שונות בין זרים. היא פוגעת בקרבנות הישירים שלה ובחברה בכללה, משפיעה על תחושת הבטחון ויוצרת אווירה ציבורית עכורה. המלחמה בה היא מלחמה על מראית פני החברה ואיכות חייה. משכך, הקו העונשי הבולט בעבירות האלימות הוא של חומרה".

זאת ועוד, ב-ע"פ 1745/20 עקל נ' מדינת ישראל (11.2.21) עמד כב' הש' גרוסקופף, בסעיף 23 לפסק דינו, על -

"התדירות הבלתי נתפסת של אירועי אלימות במגזר הערבי, וההכרח להעביר באופן חד וברור את המסר כי בכל מחוזות המדינה, וביחס לכל חלקי אוכלוסייתה, יש דין ויש דיין, והנוטל את החוק לידי יענש במלוא החומרה המתחייבת".

לכל אלו יש להוסיף, כי נאשמים 1 ו-2 הורשעו בנוסף גם בעבירות איומים. בנוסף להגנה על שלווה הנפש, עבירת האיומים באה להגן גם על ערכי האוטונומיה "מניעת ההפחדה וההקנטה לשמה" וכן על "חופש הפעולה והבחירה" [ראו ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פד"י מג(3) 373]. עמדה על כך כב' הש' בייניש (כתוארה אז) ב-רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (4.1.06), תוך הפניה בהסכמה לקביעת כב' הש' גולדברג ב-הלכת ליכטמן.

ב. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים משמעותית.** מעבר לפגיעה הפיזית במתלונן, מידת הפגיעה בשלוות נפשו ובכבודו לא מבוטלות אף הן. מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי ביצוע

מעשי התקיפה בחבורה, על ידי שלושת הנאשמים, העצימה מידת הפגיעה בערכים המוגנים. מידת הפגיעה בערכים המוגנים מתעצמת גם בהינתן כי מדובר במספר שלבים של האירוע, שהחל מנסיעה ברכב הסוואנה מאחורי רכב הפיאט עם אורות גבוהים ובהמשך תקיפה ואיומים, וזאת על רקע סכסוך. עמד על כך כב' הש' דנציגר בסעיף 14 לפסק דינו ב-ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (5.11.12)-

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו 'לפתור סכסוכים' בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים".

ג. מדיניות הענישה הנהוגה - עיון בפסיקה מלמד כי קיים מנעד גדול של ענישה. במהלך הטיועונים לעונש הופניתי אל פסיקה של בתי משפט שונים לגבי מדיניות הענישה הנהוגה, עליה הוספתי פסיקה נוספת. כל מקרה לנסיבותיו וברי כי יש לאבחן המקרים השונים למקרה שלפניי, אולם קיימים פסקי דין מהן ניתן לגזור אמת-מידה עונשית הולמת למקרה שלפניי. ראשית אפנה לפסיקת בית המשפט העליון, בהמשך לפסיקת בית המשפט המחוזי בבאר שבע ולבסוף לפסיקת בתי משפט השלום, הכל כפי שיפורט להלן -

(1) רע"פ 3682/22 גולן נ' מדינת ישראל (2.6.22) (להלן: **ענין גולן**) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על מתחם 9-20 בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות ואיומים ועל 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית, שהושתו תוך התחשבות בהעדר עבר פלילי, הרתמות לטיפול והתרשמות שירות המבחן כי המבקש הפנים משמעות ההליך. בשל חשדו כי המתלונן גנב ממנו סקטבורד, תפס את המתלונן בבגדיו, איים עליו שיהרגו אם לא יגלה לו מהיכן הסקטבורד, בעט בו, הכה בו באגרופיו, הניף הסקטבורד במטרה להכותו, שלף אולר והצמידו לאוזן המתלונן. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלונן חתך שטחי בקרקפת ושריטות מאחורי אוזנו השמאלית. בדחותו בקשת רשות הערעור על פס"ד של בית המשפט המחוזי באר שבע עפ"ג 65482-11-21 גולן נ' מדינת ישראל (3.5.22) קבע כב' הש' אלרון דברים הרלוונטיים אף לענייננו -

"אלימות ואיומים באשר הם אינם מוצדקים, ... ברי כי מעשים מעין אלה דורשים ענישה הולמת ומרתיעה..."

נוכח האמור, אני סבור כי העונש אשר בית משפט השלום גזר על המבקש הולם את חומרת מעשיו, מתחשב כראוי במכלול נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות - ואף מקל במידת מה עמו..."

(2) רע"פ 203/22 ורע"פ 271/22 כהן ואח' נ' מדינת ישראל (18.1.22) (להלן: **ענין כהן**) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על גזר דינם של המבקשים, שהורשעו בתום ניהול הוכחות בתקיפה בנסיבות מחמירות על ידי שניים או יותר והסגת גבול. אושר מתחם 9-20 חודשי מאסר בפועל ואושרו 12 חודשי מאסר בפועל שהושתו על כל אחד מהם, הגם שמבקש 2 זוכה בבית המשפט המחוזי, בהסכמת המדינה, מעבירת האיומים. בגין אי-מסירת תצלומי חתונת מבקש 1 ובת זוגו, הגיעו אלו לבית המתלונן שצילם את החתונה. לאחר ויכוח הצטרפו מבקש 2 ואחרים, אשר

תקפו את המתלונן, עד ששכנים הרחיקו אותם מהמקום. נקבע כי אמנם המבקשים נעדרו עבר פלילי, אולם הם לא לקחו אחריות על מעשיהם, לא הביעו חרטה ולא עברו הליך טיפולי.

(3) רע"פ 8148/21 **דרבאשי נ' מדינת ישראל** (29.11.21) (להלן: **ענין דרבאשי**) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על 8 חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות, שהושגו על צעיר, נעדר עבר פלילי, בגין הרשעתו בחבלה במזיד ברכב, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, והפרעה לשוטט במילוי תפקידו. העונש נגזר חרף המלצת שירות המבחן, היותו סטודנט שנה חמישית ללימודי רפואת שיניים, שהודה, נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה ונכונות לשתף פעולה עם ההליך הטיפולי. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (הרכב בראשית כב' הנשיאה כץ, כב' השופט עדן וכב' השופטת שלו) קבע **"התקיפה הברייונית של המערער, יחד עם אחרים, ותוצאותיה, מחייבים הרשעה והעברת מסר חד וברור, כי אין לעשות שימוש ב אלימות..."**.

(4) רע"פ 6819/19 **סרוסי ואח' נ' מדינת ישראל** (28.10.19) (להלן: **ענין סרוסי**) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור של מי שהורשעו בתקיפה שגרמה חבלה ממשית בצוואת - סימנים אדומים ושפשופים באף, תחת עין שמאל ונפיחות צורפית. מבקש 1 הורשע גם באיומים. המבקשים (אב ובנו) וסבו של מבקש 2 תקפו את המתלונן, על רקע אי-תשלום בגין עבודה שביצעו. נקבע כי למבקש 2 **"אחריות פחותה"** לביצוע המעשים, מאחר ש-**"נגרר במידה רבה"** אחר אביו (משיב 1) וסבו בעת ביצוע העבירות, ואף לא איים על המתלונן כאביו. נקבע מתחם עונש הולם למעשי משיב 1 כמתחם 4-12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. נקבע מתחם העונש הולם למעשי משיב 2 כמתחם 2-12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בקשת משיב 2 לביטול הרשעתו נדחה, משנקבע שלא הוכח כי הרשעתו תגרום לו לפגיעה **"קונקרטית של ממש"**. על מבקש 1 הושתו 4 חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות ועל משיב 2 הושתו 2 חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות. בנוסף, הושת על המבקשים 6 חודשי מאסר מותנה ל-3 שנים, לבל יעברו עבירת אלימות ופיצוי למתלונן;

(5) רע"פ 8388/19 **שלאעטה נ' מדינת ישראל** (18.12.19) (להלן: **ענין שלאעטה**) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על מתחם 12-6 בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירות תעבורה ועל 10 חודשי מאסר בפועל, שהושגו תוך התחשבות בהודאתו, מצבו המשפחתי והעובדה כי לא הורשע בעבר בעבירות אלימות. בגין מחלוקת על מתן זכות קדימה, גידף המבקש את המתלונן נמרצות, ניגש אל רכבו, פתח דלת הרכב ומשך אותו החוצה, כשברכבו היו אותה עת אשתו ושני ילדיו הקטינים. המבקש הכה את המתלונן בראשו במכות אגרופ, דחף אותו והפילו, ובעט בו בעודו מנסה להתרומם מהרצפה. כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלונן חבלות של ממש והוא נזקק לטיפול רפואי, וכן נגרם נזק למשקפיו ולמכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו.

(6) רע"פ 3186/18 **פטרוב נ' מדינת ישראל** (9.8.18) (להלן: **ענין פטרוב**) - בית המשפט העליון אישר מתחם של 6-36 ועונשים של 18 חודשי מאסר על מערער 1 ו-12 חודשי מאסר בפועל על מערער 2. על שניהם הושתו עונשים נלווים, שכללו ₪ 10,000 פיצוי לכל מתלונן. מדובר היה בתקיפה ספונטנית וללא תכנון מוקדם של שני מתלוננים, באגרופים ובעיטות, גם כשהמתלוננים נפלו ארצה. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלוננים חבלות חמורות, שכללו שברים וחתכים בראשם ובפלג גופם העליון;

(7) רע"פ 558/17 **בן עמי נ' מדינת ישראל** (18.1.17) (להלן: **ענין בן עמי**) - נדחו ערעור

ובקשת רשות ערעור של מי שהורשע בעבירות איומים, תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. המבקש תקף באמצעות חפץ קשיח את המתלונן, על רקע ויכוח שנוצר בינו לבין אחיו הקטין של המבקש, וכן תקף את אביו ושכנו של המתלונן, שנחלצו לעזרתו. הושתו עליו 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, בין היתר בשל העדר שיתוף הפעולה עם ניסיונות שירות המבחן להעניק למבקש הטיפול לו זקוק;

(8) רע"פ 4265/15 **דדון נ' מדינת ישראל** (22.6.15) - אליו הפנה ב"כ המאשימה. נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על גזר הדין בו נקבע מתחם 3-14 בגין עבירות תקיפה סתם ואיומים והושתו 4 חודשי מאסר בפועל, להם נוסף במצטבר חודש 1 מתוך 4 חודשי מאסר מותנה, שהופעל, רובו בחופף, וענישה נלווית. מדובר היה באיומים על בעל פאב, שדרש מהמבקש לצאת ממנו, ובתגובה איים עליו המבקש, תפס צווארון חולצתו ודחף את בעל הפאב. המבקש, שלחובתו עבר פלילי בעבירות רכוש, אלימות וסמים, הופנה לממונה על עבודת שירות, אך נמצא לא מתאים בשל שימוש בסמים. לא למותר לציין כי בעפ"ג (ב"ש) 18854-12-14 **דדון נ' מדינת ישראל** (20.5.15) קבע בית המשפט המחוזי בבאר שבע, כי עונש המאסר "**קל יחסית**";

(9) רע"פ 4849/14 **יזאוו נ' מדינת ישראל** (13.7.14) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על מתחם 6-12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית והשתת 8 חודשי מאסר בפועל, בגין תקיפת מאבטח במועדון, בצוותא עם אחר, שגרמה לחבלות - שפשופים במצח ובכף יד ושריטות בפניו. בעוד שעל שותפו הושתו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, על המבקש הושתו 8 חודשי מאסר בפועל. בתי משפט המחוזי והעליון אישרו האבחנה, נוכח עברו הפלילי המשמעותי של המבקש;

(10) רע"פ 4719/13 **צוקרמן נגד מדינת ישראל** (7.12.13) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על מתחם העונש שנקבע לעבירת איומים בודדת ועל העונש. נקבע כי מתחם הנע ממאסר מותנה עד 5 חודשי מאסר הוא מתחם ראוי בנסיבות העבירה, וכי העונש - 4 חודשי מאסר, 3 מתוכם בחופף למאסר מותנה של 7 חודשים שהופעל - הולם;

(11) רע"פ 3622/11 **ישראל ואח' נ' מדינת ישראל** (27.5.11) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור של מי שהורשעו בתקיפה בצוותא הגורמת חבלה ממשית. המבקשים, אב ובנו, הגיעו לתחנת דלק, צפרו למתלונן שניקה שמש רכבו, דיברו אליו בבוטות ויצאו מהרכב. המתלונן, שביקש להימנע מעימות, נסע מהמקום, אולם המבקשים נסעו אחריו, חסמו דרכו, התנפלו עליו והיכוהו. המבקשים, נעדרו עבר פלילי, נדונו ל-3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, הגם שחלפו 5 שנים מהאירוע. בדחותו בקשת רשות הערעור, קבע כב' הש' רובינשטיין בפסקה ו' להחלטתו "**כמותי כבית המשפט המחוזי, סבורני כי ריצוי שלושה חודשי מאסר בעבירות שירות מהוה ענישה מקלה, אם לא מקלה מדי, גם בהתחשב בשלל הנסיבות שהעלו המבקשים**";

ד. קיימת אבחנה בין הפסיקה שנסקרה לעיל לבין ענייננו, שכן התקיפה לא גרמה לחבלות. אולם, להבדיל מ-**ענין גולן, ענין שלאעטה, ענין פטרוב ו-ענין בן עמי** - בענייננו מדובר בתקיפה בצוותא, על ידי שלושה, שחברו יחד, על רקע סכסוך קודם.

זאת ועוד, ב-**ענין דרבאשי**, שתוצאות המעשים היו חמורות מאלו שלפני אך חלקו של המבקש היה שולי ופחוּת משל חבריו, ונסיבותיו האישיות הטו הכף לקולא כמפורט לעיל - קבע בית המשפט העליון כי "**נגזר**

עליו לבסוף עונש קל ביותר. כך נקבע גם לגבי העונש ב-**ענין ישראל**, חרף הנסיבות האישיות.

לא זו אף זו, הגם שתוצאות המעשים ב-**ענין פטרוב** חמורות מאלו שבתיק שבפניי - בשונה מעניינינו, דובר שם באירוע ספונטני, לאחר התגרות מצד המתלוננים, ללא תכנון, כאשר בקביעת המתחם נלקחה בחשבון מידת אשמת המתלוננים וניתן משקל לכך שהמתלוננים הם שהחלו בהתנהגות האלימה והיה להם חלק משמעותי בהסלמת האירוע.

לכל אלו יש להוסיף כי ב-**ענין סרוסי**, **ענין פטרוב** וב-**ענין יזאוו** התקבלה אבחנה בעונשים שהושתו על הנאשמים, על רקע השוני בחלקו של כל אחד מהם ונסיבות אישיות שונות, לרבות עבר פלילי או העדרו.

ה. בית המשפט המחוזי בבאר שבע, אשר דן במקרים דומים לאלו שלפניי, אישר מתחמים הנעים בין מאסר מותנה למאסר בפועל, אשר יכול שירוצו בעבודות שירות, בעבירת תקיפה סתם, הכל כמפורט להלן -

(12) עפ"ג (ב"ש) 25058-02-20 **ביליאנסקי נ' מדינת ישראל** (9.12.20) - נדחה ערעורו של מי שנדון למאסר מותנה, של"צ ופיצוי בגין הרשעתו בתקיפה סתם על רקע ויכוח בענייני עבודה בין נהגי מוניות, לאחר שנקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר בפועל, אשר יכול שירוצו בעבודות שירות;

(13) עפ"ג (ב"ש) 49854, 49936-06-16 **יצחק ואח' נ' מדינת ישראל** (14.9.16) - הערעור על הכרעת הדין התקבל באופן חלקי, כך שנותרה הרשעת מערער 1 בסיוע לאחר מעשה ומערער 2 הורשע בתקיפה סתם ועל כל אחד מהמערערים הושת מאסר מותנה;

(14) עפ"ג (ב"ש) 48463-11-14 **גוזלאן נ' מדינת ישראל** (29.4.15) - נדחה ערעור על גזר הדין בו בעבירות גניבה וניסיון לתקיפה סתם, הושתו מאסר מותנה ופיצוי על צעיר, נעדר עבר פלילי, שלו נסיבות חיים מורכבות ואשר להתרשמות שירות המבחן עשה מאמצים רבים לנהל אורח חיים נורמטיבי;

ו. על פי פסיקת בית משפט השלום, אליה הפנה ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש -

(15) ת"פ (ב"ש) 50991-04-19 **מדינת ישראל נ' טל טליה** (17.7.19) - בעבירות תקיפה סתם, איומים והחזקת סכין, קבע סגן הנשיאה (כתוארו אז) כב' הש' ברסלר-גונן מתחם של 2-12 חודשי מאסר והושתו 5 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. הנאשם איים על נהג אוטובוס, כשהוא אווז בידו סכין ומתקרב אליו. לחובת הנאשם, שהיה אותה עת כבן 30, היו שלוש הרשעות קודמות בעבירות אלימות וסמים, כשהאחרונה בהן כחודשיים לפני גזר הדין, במסגרתה נדון למאסר (אותו) ריצה בעת גזירת דינו בתיק זה), בעבירות תקיפת עובד ציבור ואיומים;

(16) ת"פ 48710-07-21 **מדינת ישראל נ' דהיני** (3.10.21) - נקבע מתחם של 6-12 חודשי מאסר, בגין איומים על עובד סוציאלי, שסרב למסור מקום המקלט בו שהתה אחות הנאשם. הנאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, הודה בהזדמנות הראשונה ולקח אחריות על מעשיו, נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

(17) ת"פ 66202-01-20 **מדינת ישראל נ' אלעקבי** (20.6.22) - אציין כבר עתה כי הנאשם הגיש ערעור על גזר הדין (עפ"ג 54173-08-22 **אלעקבי נ' מדינת ישראל**) בו טרם ניתן פסק דין

והתיק קבוע לדיון ביום 11.1.23. משכך משקל גז"ד זה לא רב, גם מאחר שמדובר בגז"ד לא חלוט וגם בהיותו גז"ד של בית משפט שלום. בגין תקיפה סתם נקבע מתחם שתחילתו בענישה צופה פני עתיד ועד שנת מאסר בפועל, לצד קנס, פיצוי ומאסר מותנה. בגין תקיפת אחיו באגרופ הושתו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית והופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים כולו בחופף, על מי שלחובתו עבר פלילי משמעותי, הכולל עבירות אלימות, לרבות איומים.

ז. בפסיקה עוברת כחוט השני הקביעה, כי מתחם העונש ההולם תלוי גם ב-

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40 ל⁴⁰ לחוק העונשין ובכלל זה -

- (1) מדובר בעבירה מתוכננת, כעולה מעובדות כתב האישום. הנאשמים נסעו בסוואנה מאחורי הפיאט, תוך הדלקת אורות גבוהים וחסמו את הפיאט באמצעות הסוואנה. בהמשך חלק מהנאשמים אף ירדו מהסוואנה כדי לתקוף את אמין. כל אלו מלמדים על תכנון מוקדם, אף אם התכנון המוקדם התרחש במהלך הנסיעה עצמה;
- (2) הנאשמים ביצעו את העבירות בצוותא, אך חלקו של כל אחד מהם שונה. נאשם 1 הוא זה שנהג באירוע, נסע מאחורי הפיאט, תוך הדלקת אורות גבוהים וחסם באמצעות הסוואנה את הפיאט. נאשם 2 הוא זה שהחזיק בכלי הדומה לאקדח והכה את אמין באגרופ. נאשם 3 הצטרף בשלב האחרון, בו נאשמים 2 ו-3 משכו את אמין מכיסא הנהג אל מחוץ לרכב הפיאט, בעוד ג'בר ניסה למנוע מהם למשוך את אמין, ובאותה עת איימו הנאשמים על אמין באומרם "**בוא נגמור את הסיפור איתו**". כך ומבלי להפחית מחומרת מעשיו, חלקו של נאשם 3 הוא הקטן ביותר באירוע. כבר עתה אציין, כי כאשר מדובר במבצעי עבירה שחלקם שונה וכאשר לגבי אחד מהם קיים הסדר סגור - אין מקום לגזור עונש זהה על כולם [ראו והשוו עפ"ג (ב"ש) 59950-03-15 **יוסף נ' מדינת ישראל** (15.7.15) (להלן: **ענין יוסף**) והפסיקה המאוזכרת שם וכן הסעיף הדן באחידות ענישה להלן];
- (3) הנזק שנגרם מביצוע העבירות לא נמצא ברף הגבוה, שכן לאמין ולג'בר לא נגרמו חבלות, אולם נקל לשער את עוצמת הפחד והבושה של אמין וג'בר, נוכח התקיפה, בשעת ערב מוקדמת בטבורה של עיר.
- (4) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות רב ומשמעותי אף יותר - אך בנס לא נגרמו למתלונן חבלות פיזיות. לא אחת עדים אנו לתוצאות ההרסניות, פיזית ונפשית, של עבירות כמו אלו שבביצוען הודו הנאשמים. במקרים רבים תוצאותיהן הקשות של עבירות אלימות כוללות גרימת חבלות משמעותיות ואף נכות פיזית או נפשית ולעיתים תקיפות אלו מסתיימות אף באובדן חיי אדם;
- (5) הסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות, בהתאם לעובדות כתב האישום ולנטען על ידי הנאשמים בתסקירים, הן קיומו של סכסוך עם פלג אחר ממשפחתם.

מתחם העונש ההולם

5. על פי הפסיקה, כאשר מדובר בהסדר טיעון, על בית המשפט לקבוע מתחם "**בצורה רכה**" ולא במובן הפורמלי, "**לשם קבלת מידע והקשר לעונש שראוי לקבוע**", בעיקר באותם מקרים בהם מדובר ב"**הסדר טווח**", שאז "**מתחם כזה עשוי לסייע**" הן בבחינת הטווח והן בקביעת העונש [ראו והשוו ע"פ 1901/19 **אסולין נ' מדינת ישראל** (31.5.20)]. בענייננו הטווח הוא לגבי נאשמים 1 ו-2 והוא נע בין אי-השתתף מאסר

בפועל, לבין השתתף מאסר בפועל, שיכול שירות, בכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות. בנוסף, משך עונשי המאסר המותנים והיקפם, גובה הקנס ומשך הפסילה המותנית לא הוסכמו אף הם.

6. בהינתן אמות המידה ואבני הבוחן שפורטו לעיל - היה מקום לקבוע מתחמי ענישה גבוהים מאלו להם עתרה המאשימה, בעיקר בכל הנוגע לנאשם 3. אולם, דין והלכה פסוקה, כי ככלל, יכבד בית המשפט הסכמות אליהן הגיעו הצדדים במסגרת הסדר טיעון, כל עוד מצא כי שיקולי התביעה סבירים וכל עוד ההסדר עונה על האיזון הראוי בין האינטרסים והשיקולים השונים. כתב האישום תוקן באופן משמעותי, הודאות הנאשמים חסכו זמנם של המתלוננים ועדים נוספים וכן זמן שיפוטי יקר. משכך מצאתי עמדת המאשימה סבירה ויש לכבד הסדר הטיעון, גם ביחס לנאשם 3.

7. הנאשמים הורשעו במספר עבירות, כל אחד לפי חלקו ותרומתו באירוע. בהתאם להוראת תיקון 113 לחוק העונשין ול"מבחן הקשר ההדוק" [ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)], מדובר באירוע אחד. לצד זאת, מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי כל אחד מהנאשמים תרם תרומה שונה וקיים שוני בנסיבות ביצוע העבירות על ידי כל אחד מהנאשמים, כפי שפורט לעיל. גם אם היה מקום לקבוע מתחם לגבי מעשי נאשמים 1 ו-2 השונה מהמתחם לגבי מעשי נאשם 3 - מצאתי טעם בטיעוני ב"כ הנאשמים, כי בהעדר שוני ראיתי בין הנאשמים, והגם שקיים שוני בנסיבות ביצוע העבירות ובכך שנאשמים 1 ו-2 הורשעו בנוסף גם בעבירות איומים - ראיתי לנכון לקבוע מתחם זהה לשלושת הנאשמים. על פי ההלכה, כפי שזו סוכמה לאחרונה בסעיף 13 לפסק דינו של כב' הש' אלרון ב-ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצר ואח' (23.6.22) (להלן: **ענין נאצר**. ההדגשות לא במקור - זד"ל), עקרון אחידות הענישה הוא -

"עיקרון יסוד ומשמעותי במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ומניעת שרירותיות בענישה. עקרון האחידות בענישה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מקרים הדומים מבחינת סוג העבירות ואופיין, ומבחינת נסיבותיהם האישיות של הנאשמים"

8. כך, ובהתאם להלכה, מצאתי לקבל טענת ב"כ הנאשמים ולהפעיל שיקולי ענישה דומים בענינים של שלושת הנאשמים בעת קביעת מתחם עונש הולם זהה לשלושתם. השוני בין הנאשמים מבחינת מידת אשמו של כל אחד מהנאשמים ונסיבותיהם האישיות יבוא לידי ביטוי גזירת הדין במסגרת המתחם. אשר על כן, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם מתחיל במאסר מותנה ועד 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, הכוללת מאסרים מותנים ופיצוי.**

9. על פי הוראות סעיף 40ח' ל-**חוק העונשין**, בקביעת מתחם הקנס ההולם שומה על בית המשפט לבחון היכולת הכלכלית של הנאשמים, כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הקנס, שכן לא הרי פלוני כאלמוני. מטעם ההגנה לא הוגשו אסמכתאות המעידות על מצב כלכלי גבולי או קשה או מורכב ומשכך אין דרך לאמוד מצבם הכלכלי של הנאשמים במסגרת קביעת מתחם הקנס.

10. בית המשפט העליון קבע דרך חישוב הפיצוי בהליך הפלילי, כמצוות סעיף 77(א) לחוק העונשין ב-ע"פ 7186/19 טובי נ' מדינת ישראל (8.1.20):

"... בשל העובדה שפיצוי בהליך הפלילי אינו מחייב הליך של הוכחת נזק מדויק, ונקבע בהתאם להתרשמותו של בית המשפט, הרי שאין למצות במסגרתו את הנזק הכולל

שנגרם לנפגע העבירה, ויש לתחמו. פיצוי זה הריהו 'עזרה ראשונה' הניתנת לנפגע העבירה בתום ההתדיינות בפלילים. בצד אותה 'עזרה ראשונה' עומדת האפשרות להגיש בנפרד תביעה אזרחית נגד העברין, בגין מלוא נזקי קרבן העבירה".

גזירת העונשים המתאימים לנאשמים במסגרת המתחם

11. כפי שיפורט להלן, נסיבותיהם האישיות של הנאשמים שונות ומידת אשמו של כל נאשם, תרומתו לאירוע ומספר העבירות בהן הורשעו שונים אף הם. כפי שציין בהגנות ב"כ הנאשמים עצמו, לאחר שטען כי המתחם צריך להיות זהה "אם במתחם הם צריכים להיות קצת יותר למעלה, זה כבר ויכוח ש... (לא ברור) נתווכח...", זאת ועוד, כפי שנקבע בסעיף 4 לפסק דינה של כב' הש' פרוקצ'יה ב-ע"פ 10370/02 סוויסה נ' מדינת ישראל (27.5.03) (ההדגשות לא במקור - זד"ל), כי -

"אין להשתית על עקרון אחדות הענישה את תורת הענישה כולה. כלל זה מהווה שיקול ענישה חשוב, אך לא בלעדי, בין מכלול שיקולים שיש להעריכם ולאזנם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה אשר תגשים את תכלית ההגנה על עניינו של הפרט ושל הציבור המשולבים זה בזה".

כך נקבע גם ב-סעיף 15 לפסק דינה של כב' הש' פרוקצ'יה ב-ע"פ 9792/06 חמוד נ' מדינת ישראל (1.4.07) (ההדגשות לא במקור - זד"ל), כי -

"עקרון אחדות הענישה, עם כל חשיבותו, אינו שיקול עונשי העומד לעצמו, ואינו עקרון בלעדי שלעולם אין לסטות ממנו... עקרון זה נושא עמו משקל יחסי ביחס ליתר שיקולי הענישה, ואם קיימים שיקולים כבדי משקל המצדיקים סטייה ממנו מטעמים של צדק ואינטרס ציבורי כי אז על בית המשפט לחרוג ממנו ולהעדיף שיקולי ענישה אחרים"

12. כעולה מטעוני ההגנה לעונש ומהתרשמות שירות המבחן, הנסיבות שלא קשורות בביצוע העבירות הרלוונטיות לנאשם 1, בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין הן -

א. מבחינת הפגיעה של העונש בנאשם 1 ובמשפחתו, נסיבות חייו והנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירות ומהרשעתו - מתסקיר שירות המבחן עלה כי נאשם 1 כבן 34, הצעיר מבין 6 ילדי הוריו, שנפטרו, ומותם היווה עבורו טראומה. הנאשם נשוי כ-16 שנים, הקשר בין בני הזוג טוב וקרוב ואשתו מהווה גורם תמיכה עיקרי בחייו. לזוג 3 ילדים בגילאים 14-8 והם מתגוררים בחורה. הנאשם מעורב בחיי ילדיו באופן מלא ויש לו קשר קרוב וטוב עם ילדיו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית. במסגרת בית הספר רכש תעודת מקצוע כחשמלאי. מגיל 18 עבד בתחום המסגרות במפעלים שונים ומשנת 2018 עד עובר למעצרו עבד כקבלן משנה במפעל בירוחם. אשת הנאשם כבת 33, עובדת כסייעת בבית הספר. לדבריו חווה קשיים כלכליים, לחובתו תיק בהוצאה לפועל, אך לא יודע מה גובה חובותיו ופועל להסדרתם. חבריו הם בני משפחתו המורחבת. חלק מבני דודיו בעלי עבר פלילי בתחום התעבורה, אך לדבריו הם שיקמו חייהם וכיום לא משויכים לחברה שולית. לדברי הנאשם אם יפסל רשיונו בפועל או יושת עליו מאסר, ולו בעבודות שירות, יפגעו עסקו, פרנסתו ופרנסת עובדיו.

ב. מבחינת נטילת אחריות על ידי נאשם 1, מאמציו לחזור למוטב, לתיקון תוצאות מעשיו ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלם - חרף הודאתו בביצוע המעשים, הן בפני שירות המבחן והן בטיעוני ההגנה לעונש, נאשם 1 קיבל על עצמו אחריות חלקית בלבד, ביקש להשליך ביצוע העבירות על נאשמים 2 ו-3 ולצמצם חלקו וחומרת מעשיו. נוכח התנהלות הנאשם, הן בעת ביצוע המעשים, הן מול שירות המבחן והן בדבריו לעונש - שותפה אני להתרשמות שירות המבחן כי קיימת נזקקות טיפולית. אך נאשם 1 לא מעונין לעשות מאמץ כלשהו לחזור למוטב ולתקן דרכיו, הוא שלל נזקקות טיפולית וטען בפני שירות המבחן כי בעקבות ההליך המשפטי והפגיעה של ההליך במשפחתו ובו באופן אישי - למד הלקח וישנה התנהגותו. כן טען בפני שירות המבחן כי הוא לא אדם אלים ויודע לשלוט בכעסיו. בדבריו לעונש, לא הביע צער או חרטה על מעשיו ולא התחייב שלא לחזור עליהם בעתיד. דבריו היו קצרים ומשכך אביאם במלואם "שמעי, אני בן אדם, השתקמתי, ואני בעל עסק. מנהל כוח אדם. אני עובד. אני לא צריך לפספס את העבודה שלי, יש לי עובדים. ובלי רישיון לא אפשר לעבוד... יש אנשים, מתפרנסים אחרי גם". נוכח דברים אלו והעדר חרטה כנה ואמיתית, יש להצר על דברי ב"כ הנאשמים, אשר בחר להטיל יהבו דווקא בשירות המבחן, שעושה עבודת קודש בטיפול ובשיקום נאשמים. כאן המקום לציין כי אף אני, כמו שירות המבחן, התרשמתי כי מדובר בנאשם שלא מבין חומרת מעשיו ומחזיק "בתפיסה המפחיתה ממשמעות החוק הקבוע בישראל", כפי שעולה גם מעברו, מיחסו לעבירות שביצע, לרבות אלו בתיק שלפני ומדבריו בבית המשפט. אף להתרשמותי יש צורך בעונש מוחשי, שיחדד לנאשם 1 את הפסול שבהתנהלותו.

ג. באשר לעברו של נאשם 1 - מעיון ברישומי הפלילי של נאשם 1 עלה כי לחובתו 3 הרשעות קודמות ב-2 עבירות הפרת הוראה חוקית ו-5 עבירות הסעת שב"ח, בגין אף ריצה 6 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. אכן מדובר בעבר ישן שאמנם כשנה לפני ביצוע העבירות בתיק שלפני, אולם לא ניתן להתעלם מקיומו ומכך שחרף הרשעתו, גם בהקשר זה נטל אחריות חלקית בלבד וצמצם חומרת מעשיו. בנוסף, לחובת נאשם 1 עבר תעבורתי הכולל 18 הרשעות בעבירות שונות, וביניהן עבירות המסכנות את הציבור, לרבות עבירות מהירות, נהיגה ללא רישיון נהיגה או רישיון רכש שפקעו מעל 6 חודשים, עקיפה או סטיה לעקיפה בצומת, נהיגה ברכב לא תקין ללא מתן הודעת אי שימוש ועבירות נוספות. בגין הרשעותיו נדון נאשם 1 לעונשים שונים, שכללו קנסות ופסילה בפועל ומותנית.

13. כעולה מטיעוני ההגנה לעונש ומהתרשמות שירות המבחן, הנסיבות שלא קשורות בביצוע העבירות הרלוונטיות לנאשם 2, בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין הן -

א. מבחינת הפגיעה של העונש בנאשם 2 ובמשפחתו, נסיבות חייו והנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירות ומהרשעתו - מתסקיר שירות המבחן עלה כי נאשם 2 כבן 28, ה-6 מבין 12 אחאים. מתגורר עם משפחתו המורחבת בחורה. אביו כבן 68, מתקיים מהבטחת הכנסה, עבד בחברת ברום במשך 32 שנה ובשל פריצת דיסק הפסיק לעבוד. אביו דאג לספק צרכי ילדיו ואפשר להם עצמאות ולהתפתח. כיום אביו מסייע רבות בטיפול ושמירה על נכדיו. אמו כבת 52, מתקיימת מקצבת הבטחת הכנסה ולא עובדת. גם האם תוארה כאישה חמה, דואגת ודוחפת ללמידה והתפתחות. אמו בקשר טוב עם אשתו בת ה-19 וחצי, היתומה מאם, איתה התחתן לפני מספר חודשים. אשת הנאשם בהריון, לא עובדת ולדבריו, יש פער אינטלקטואלי ביניהם ושאיף להינשא לאישה שמייחסת חשיבות להשכלה, לצד זאת מסר כי הזוגיות טובה. נאשם 2 סיים 12 שנות לימוד.

ב-2008 עזב את בית הספר על רקע סכסוך משפחות וחשש לנקמה, שב לאחר כשנה למסגרת חינוכית, אותה סיים ללא תעודת בגרות ובשנת 2018 השתלב במכינה והשלים בגרויות. בגיל 19 עבר לפרק זמן לתל-אביב במטרה לעבוד ולהתפתח. עבד בתחום המסעדות כעוזר טבח ובהמשך כטבח ובתפקיד ניהולי כ-5 שנים. לאחר שחזר לחורה, המשיך לעבוד בתחום המסעדות במשך כ-7 וחצי שנים. לאחר נישואיו, לפני כ-9 חודשים, החליט לעשות שינוי מקצועי והחל לעבוד כעוזר רתך בעסק של בן דודו ובמקביל לומד במכללת קיי. החל שנה שלישית באוקטובר 2022.

ב. **מבחינת נטילת אחריות על ידי נאשם 2 על מעשיו, מאמציו לחזור למוטב, לתיקון תוצאות מעשיו ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלם** - טען נאשם 2 כי היה ברכב עם בני דודו ואנשים נוספים שגרים בסביבת מגוריו. הנהג רצה לעקוף, אך נחסם ע"י הרכב שהיה לפניו. הנהג הבהב לרכב שלפניו ובהמשך חנו מולו. שני חבריו יצאו מהרכב והתקיים ויכוח עם בעל הרכב השני, שהסלים לכדי אלימות פיזית. לדבריו, הצטרף אליהם כדי לנסות להפריד. לטענת נאשם 2 המתלונן הוא שכן שלו, נשוי לקרובת משפחתו, לא קיים ביניהם סכסוך וכיום המשפחות מצויות בקשר טוב. בדיעבד הבין כי השכן נמצא בסכסוך עם השניים האחרים ולכן התלונן על כל מי שהיה ברכב. בהינתן הפער בין נאשם 2 לאירועים, אשר לא תואמת הודייתו, הן בענין הרקע לאירוע והן באשר לחלקו באירוע, כשבדבריו לשירות המבחן החסיר חלק מהותי ממעורבותו, שכלל החזקת בכלי הדומה לאקדח ותקיפת אמין באגרופ - לא ניתן לומר כי נאשם 2 לקח אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה אמיתית עליהם. שותפה אני להתרשמות שירות המבחן כי נאשם 2 מתקשה לראות חלקו בעבירה, נוטה להשליך האשמה על שותפיו ומתקשה לערוך בחינה מעמיקה של מעשיו. בנוסף קיים פער בין טענת נאשם 2 לגבי קיומה של סולחה, לבין התרשמות שירות המבחן מקיומה של מתיחות בין הצדדים. לצד זאת, נתתי דעתי להתרשמות שירות המבחן משאיפות נאשם 2 לנהל אורח חיים תקין ומיטיב, רצונו להקים משפחה ולסיים לימודיו, וכן להבעת החרטה של נאשם 2, המשמעותית יותר מזו של נאשם 1 (שכאמור לעיל לא הביע חרטה כלל), בעיקר לאור דבריו לעונש "...אני זה כאילו החד פעמי, זה מה שקרה כאילו. ואני רוצה להמשיך לדרך אחרת כאילו ו... לא יחזור על עצמו... זהו, כי כבר הלכתי נתיב אחר לגמרי".

ג. **באשר לעברו של נאשם 2** - מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה כי לחובת נאשם 2 הרשעה בנשיאת והובלת נשק שלא כדין, בגינה אף ריצה מאסר בעבודות שירות. בנוסף, לחובתו 9 הרשעות תעבורה קודמות, בעבירות מהירות, אי ציות לתמרור ונהיגה ללא רישיון נהיגה, בגינה נידון למאסר מותנה, קנס, פסילה בפועל ומותנית.

14. הנסיבות שלא קשורות בביצוע העבירות הרלוונטיות לנאשם 3 בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין הן - הודאתו בביצוע העבירה, וכפועל יוצא מכך החסכון בזמנם היקר של העדים ושל בית המשפט. אין בידי נתונים לגבי נסיבות חייו של נאשם 3, הנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירות ומהרשעתו והפגיעה של העונש בו ובמשפחתו, שכן נאשם 3 לא הופנה לשירות המבחן וההגנה לא טענה לענין זה כל טענה. כמו שותפיו, גם נאשם 3 נטל אחריות חלקית בלבד למעשיו, ולא הובאו ראיות לכך שעשה מאמץ כלשהו לחזור למוטב, לתיקון תוצאות מעשיו ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלם. בדבריו לעונש ביקש נאשם 3 לברר מה העונש שסוכם לגביו, ומשהבין כי מדובר במאסר מותנה, אמר "אם נסגר על התנאי? תודה. אין לי מה לדבר, אין לי מה לדבר".

לנאשם 3 אין רישום פלילי, אולם לחובתו 16 הרשעות תעבורה בעבירות מהירות, שימוש בטלפון, נהג חדש, חגורת

בטיחות, סטיה מנתיב, רישיון לא בתוקף, אור אדום ורכב לא תקין.

15. מיום 10.7.2012 מכל המקובץ לעיל עולה, כי נסיבותיהם האישיות של הנאשמים שונות ומידת אשמו של כל נאשם, תרומתו לאירוע ומספר העבירות בהן הורשעו שונים אף הם. נזכיר כי נאשם 1 הוא מי שנהג בסוואנה תוך הדלקת אורות גבוהים וחסם באמצעות הסוואנה את הפיאט. נאשם 2 הוא מי שהחזיק בכלי הדומה לאקדח ונתן לאמין אגרופ. נאשמים 2 ו-3 משכו את אמין מכיסא הנהג אל מחוץ לרכב הפיאט, ג'בר ניסה למנוע מהנאשמים למשוך את אמין, ובאותה עת איימו הנאשמים על אמין. נסיבותיהם האישיות של הנאשמים לא מצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40 ו-40א לחוק **העונשין**. על פי ההלכה, גם אם שלושת הנאשמים ביצעו העבירות יחדיו, יש להתחשב בחלקו של כל אחד מהם ומידת אשמו, כדי להגשים תכלית ההגנה על קורבנות העבירה ועל הציבור כולו. כך, התחשבות בצורך בהרתעה אישית ובהרתעת הרבים, בהתאם לסעיפים 40 ו-40א לחוק **העונשין** והאינטרס הציבורי, השוני בנסיבות ביצוע העבירות ובנסיבות שלא קשורות בביצוע העבירות - מובילים למסקנה כי יש לקבל עתירת המאשימה ולהשית עונשי מאסר על נאשמים 1 ו-2 שירוצו בעבודות שירות (בהינתן חוות הדעת בעניינם). זאת ועוד, "...**כבר נקבע כי אין להשליך מהסדר טיעון בעניינו של נאשם אחד על רף הענישה של נאשם אחר**...", [ראו סעיף 13 לפסק דינו של כב' הש' אלרון ב-**ענין נאצר**], קל וחומר כאשר מידת אשמו של כל נאשם שונה ונסיבותיהם האישיות שונות, כפי שמתקיים בענייננו. בהינתן חומרת מכלול מעשי כל אחד מהנאשמים, מידת מעורבותו ומידת אשמו של כל אחד מהם, **מצאתי כי יש למקם את נאשמים 1 ו-2 בחלקו התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו, ואילו את נאשם 3 בתחתית המתחם - ואני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:**

נאשם 1 -

א. **3 חודשי מאסר בפועל**, אשר ירוצו בעבודות שירות.

בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, המאסר ירוצה בעבודות שירות ב-מתחם הקטר, שדרות טוביהו 65, באר שבע.

הנאשם יבצע את עבודות השירות - 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום.

תחילת בצוע עבודות השירות ביום 10.11.22

ביום 10.11.22, בשעה 08:00 יתייצב הנאשם לצורך קליטה והצבה ב-יחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת דרום - סמוך לכלא באר שבע.

אוטובוסים להגעה: 189, 350, 247.

הנאשם מוזהר כי עליו לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו ובטלפון הנייד שלו. הנאשם מוזהר, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, שכן כל הפרה או אי מילוי עבודות השירות על פי הנחיות המפקח, עלול להביא להפסקתן ולהמרתן בריצוי יתרת המאסר בפועל.

כמו כן הנאשם מוזהר, כי במקום נערכות ביקורות, וכי אי עמידה בביקורת עלולה להביא להפסקת עבודות השירות ולהמרתן בריצוי יתרת המאסר בפועל.

עוד מוזהר הנאשם, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכי כל חריגה ממכללים אלו עלולה להביא להפסקת עבודות השירות ולהמרתן בריצוי יתרת המאסר בפועל.

הממונה תדווח לבית המשפט עם תום ביצוען של העבודות.

ב. **6 חודשי מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור עבירות אלימות

עמוד 12

מסוג פשע;

ג. **3 חודשי מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון;

ד. **קנס בסך 2,000 ₪**, או 50 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 10.12.22.

ה. **פיצוי בסך 6,000 ₪ לאמין ופיצוי בסך 4,000 ₪ לג'בר.**

הפיצויים ישולמו עד ליום 10.12.22.

ו. **5,000 ₪ התחייבות**, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות.

על הנאשם להצהיר על ההתחייבות היום. לא יצהיר על ההתחייבות היום - יהיה על הנאשם לרצות 30 ימי מאסר בפועל, במצטבר לכל עונש אחר, על מנת לכפות אותו לעשות כן.

ז. **11 חודשי פסילה מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה על תנאי**. התנאי הוא שבמשך 3 שנים

מתום ריצוי מאסרו לא יעבור עבירת אלימות תוך שימוש ברכב, באמצעות רכב או הקשורה ברכב בדרך אחרת.

נאשם 2 -

א. **3 חודשי מאסר בפועל**, אשר ירצו בעבודות שירות.

בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, המאסר ירוצה בעבודות שירות ב-מחלקת וטרינריה של עיריית באר שבע, המכונאי 7, באר שבע.

הנאשם יבצע את עבודות השירות - 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום.

תחילת בצוע עבודות השירות ביום 10.11.22

ביום 10.11.22, בשעה 08:00 יתייצב הנאשם לצורך קליטה והצבה ב-יחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת דרום - סמוך לכלא באר שבע.

אוטובוסים להגעה: 189, 350, 247.

הנאשם מוזהר כי עליו לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו ובטלפון הנייד שלו.

הנאשם מוזהר, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, שכן כל הפרה או אי מילוי עבודות השירות על פי הנחיות המפקח, עלול להביא להפסקתן ולהמרתן בריצוי יתרת המאסר בפועל.

כמו כן הנאשם מוזהר, כי במקום נערכות ביקורות, וכי אי עמידה בביקורת עלולה להביא להפסקת עבודות השירות ולהמרתן בריצוי יתרת המאסר בפועל.

עוד מוזהר הנאשם, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכלליהם עלולה להביא להפסקת עבודות השירות ולהמרתן בריצוי יתרת המאסר בפועל.

הממונה תדווח לבית המשפט עם תום ביצוען של העבודות.

ב. **6 חודשי מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע;

ג. **3 חודשי מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור עבירות אלימות

עמוד 13

מסוג עוון;

ד. **קנס בסך 2,000 ₪**, או 50 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 10.12.22.

ה. **פיצוי בסך 6,000 ₪ לאמין ופיצוי בסך 4,000 ₪ לג'בר.**

הפיצויים ישולמו עד ליום 10.12.22.

ו. **5,000 ₪ התחייבות**, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות.

על הנאשם להצהיר על ההתחייבות היום. לא יצהיר על ההתחייבות היום - יהיה על הנאשם לרצות 30 ימי מאסר בפועל, במצטבר לכל עונש אחר, על מנת לכפות אותו לעשות כן.

נאשם 3 -

א. **6 חודשי מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע;

ב. **3 חודשי מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון;

ג. **קנס בסך 2,000 ₪**, או 50 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 10.12.22.

ד. **פיצוי בסך 6,000 ₪ לאמין ופיצוי בסך 4,000 ₪ לג'בר.**

הפיצויים ישולמו עד ליום 10.12.22.

ה. **5,000 ₪ התחייבות**, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות.

על הנאשם להצהיר על ההתחייבות היום. לא יצהיר על ההתחייבות היום - יהיה על הנאשם לרצות 30 ימי מאסר בפועל, במצטבר לכל עונש אחר, על מנת לכפות אותו לעשות כן.

תשומת לב הנאשמים כי ניתן לשלם את הקנסות והפיצויים באחת הדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני (בשרות עצמי) מרכז גבייה - במספר *35592 או 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת שוברית שלום).

לא תשמע טענה שהנאשמים לא קיבלו שוברי תשלום בדואר;

פרטי אמין וג'בר ימסרו לבית המשפט על ידי המאשימה עד ולא יאוחר מיום 30.10.22. תשומת לב המאשימה להוראות תקנה 31ב ל-תקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974;

המזכירות מתבקשת להעביר עותק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

ניתן צו כללי למוצגים: להשמיד, לחלט ולהשיב לבעלים, לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן והודע היום, א' במרחשוון התשפ"ב, 26 באוקטובר 2022, במעמד הנוכחים.